

Hồi 20

Thu Phong Tảo Diệp

Bất ngờ, ánh đèn rực sáng khiến cho trước mắt hoa lên.

Một người mặc biện phục thêu rồng, đầu đội mũ ngọc đã đứng sừng sững như núi Thái Sơn trên bậc tam cấp ngay giữa chính môn của Bích Động thư viện.

Người này môi hồng răng trắng, mày rồng mắt phượng, mặt như dát ngọc, chí độ cao nhã hào hoa tư thái đường bệ, không nộ mà hàm uy khiến người ta kính sợ.

Đại nội cận vệ vừa thấy người này đã vội vàng quỳ mọp xuống đất, khấu đầu bái lạy đồng thanh cao giọng nói:

- Nô tài khấu đầu bái kiến Ngô Hoàng vạn vạn tuế.

Hóa ra người này là Càn Long hoàng đế Hoàng Lịch, chỉ thấy ông gật đầu, chậm rãi cất tiếng bảo:

- Đứng dậy đi.

Đại nội cận vệ đồng thanh hô lớn:

- Xin đa tạ vạn tuế gia.

Mấy tên đại nội cận vệ lần lượt đứng dậy ôm kiếm đứng hộ vệ hai bên mình Càn Long hoàng đế.

Gã dạ hành nhân dường như bị oai phong của Càn Long hoàng đế trấn áp, tả thủ y đang giơ cao bỗng từ từ hạ xuống, mục quang bất định tựa hồ như cực kỳ bất an.

Càn Long hoàng đế nhìn hắn ta chăm chú, mắt không hề chớp. Hồi lâu mới chậm chạp mỉm cười hỏi:

- Tôn giá cao danh quý tánh là gì?

Gã dạ hành nhân nọ uốn ngực nói gần từng tiếng một:

- Đặng Tiểu Nhân.

Đôi lông mày của Càn Long hoàng đế hơi nhíu lại, tỏ vẻ kinh ngạc, đoạn trầm giọng hỏi:

- Ngươi phải kêu Cung Thân Vương bằng gì?

Gã dạ hành nhân lạnh lùng đáp:

- Nhạc phụ.

Càn Long mặt lộ sắc giận, lớn tiếng hỏi:

- Đặng Tiểu Nhân, mi có biết lệnh tôn và trẫm có quan hệ ra sao không?

Gã dạ hành nhân ngang nhiên đáp:

- Đương nhiên là biết.

Càn Long trầm giọng quát lớn:

- Đã biết như vậy, sao ngươi còn dám...

Gã dạ hành nhân lớn tiếng đáp:

- Hoàng Lịch, ngươi cũng phải biết thân phận của ta. Đặng mỗ đây đêm khuya xông vào đại nội là để lấy cái đầu của ngươi đó.

Càn Long lúc này đã nộ khí công tâm cao giọng quát:

- Bắt lấy nó.

Đại nội cận vệ cao thủ nhất tề hô lớn:

- Tuân chỉ.

Gã dạ hành nhân thấy mục đích của mình đã đạt, liền tung ra một hư chiêu, mũi chân ấn nhẹ xuống đất, thân đã lẹ làng vọt ra ngoài mấy trượng.

Đại nội cao thủ có muốn truy đuổi cũng không còn kịp nữa, đành phải quay người phủ phục sát đất, liên tục đập đầu thỉnh cầu thánh thượng khai ân tha tội.

Sắc diện hoàng đế Càn Long chợt xám xanh đang định nổi cơn lôi đình thịnh nộ.

Bỗng nhiên, trong không trung đen đặc vọng đến một tràng cười lớn, tiếp đó là tiếng hét lạnh lùng cất lên:

- Quay lại.

Một tiếng động trầm đục vang lên, bóng người nhẹ nhàng lướt qua, mọi người vội vàng ngẩng đầu định thần nhìn xem chỉ thấy gã dạ hành nhân bịt mặt không biết tại sao lại bay trở về nguyên chỗ cũ.

Mọi người vô cùng nghi hoặc, không hiểu tại sao thì một thiếu niên mình mặc ngân sam đã từ trên không trung từ từ đáp xuống mặt đất.

Trưởng toán đại nội cận vệ Đồ Phi Hồng và mấy đại nội cận vệ cao thủ biết chàng, trong bụng vui mừng kìm không được niềm vui, đồng thanh reo lên:

- Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân nhẹ nhàng vòng tay đáp lễ với mọi người xong, tiếp đó đưa mắt nhìn gã dạ hành nhân không chớp mắt, rồi từ từ bước về phía y.

Bốn bề trăm mặc lạ thường, không khí chung quanh dường như đông cứng lại.

Đặng Tiểu Nhân dừng bước, đưa mắt nhìn gã dạ hành nhân mỉm cười, rồi cất giọng chậm rãi bảo với y:

- Ba chữ “Đặng Tiểu Nhân” tuy vô cùng nhẹ nhàng không đáng giá một xu, nhưng nó tượng trưng cho nhân cách và sự tôn nghiêm của một người. Quyết không dễ dàng để cho kẻ khác lợi dụng, mạo danh để làm chuyện gian ác, tổn hại đến...

Gã dạ hành nhân cứ lui dần ra sau, lặng im không nói.

Đặng Tiểu Nhân bước tới, cao giọng nói tiếp:

- Các hạ đường đường là thân nam nhi, ngửa mặt không hổ với trời, cúi xuống không thẹn với đất, đại trượng phu hành sự dám làm dám chịu. Các hạ thân mang tuyệt kỹ võ học, không hổ danh với đời, có sao lại bịt đầu giấu đuôi không dám dùng chân diện mục của mình để nhìn thế nhân?

Gã dạ hành nhân không biết nói sao, chầm chậm cúi đầu xuống.

Đặng Tiểu Nhân được thể càng làm già hơn, chàng cất giọng chậm chọc:

- Các hạ khinh thường người ta hay xấu hổ không dám nhìn mặt người ta.

Gã dạ hành nhân đang từ xấu hổ đã biến thành tức giận, trầm giọng hét lên:

- Đặng Tiểu Nhân, ngươi dám cả gan mở miệng thóa mạ, ta sẽ cho ngươi táng mạng lập tức dưới tay Huyền Âm Chỉ.

Đặng Tiểu nhân cất tiếng cười lớn nói:

- Các hạ nên bớt đi cái lối nói năng dọa người một chút. Kỳ thực, tại hạ đã biết rõ tôn giá là ai rồi, chẳng qua là ta muốn cho mọi người thấy cái kế mượn xác của người mà thôi. Các hạ tuy không dám cho người ta thấy bộ mặt thật của mình, nhưng tại hạ có cách khiến cho người phải lộ nguyên hình.

Ánh mắt của gã dạ hành chiếu lộ hung quang nộ khí thét lớn:

- Người thật là muốn chết...

Nói chưa dứt lời tả thủ hấn đã từ từ nhấc lên.

Thình lình một trận gió lướt qua thổi tới bên cạnh gã dạ hành nhân, tiếp đó bóng người lẹ hơn tia chớp lao đến lúc gã từ từ nhấc tả thủ lên khiến cho những người tại đó chợt ngạc nhiên ngưng thần chú mục nhìn xem...

Hự, một thanh âm trầm đục vang lên bóng người đột nhiên ngã khuỵu xuống không một tiếng động, trên mặt đất một thi thể nằm sóng soài không hề cử quây.

Mấy vị cao thủ đứng quanh đó không ai nhìn rõ người đó chết như thế nào.

Đôi mắt của gã dạ hành nhân chợt ánh lên tia hung quang, sát cơ càng dữ dội hơn.

Mọi người định thần nhìn lại, thi thể nằm dưới đất chính là đại nội cận vệ cao thủ Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành. Người bị gã đả thương trước tiên, trong lòng không khỏi kinh hãi. Vị này được liệt vào hàng cao thủ đệ nhất trong số các đại nội cận vệ, lại bị chết một cách im hơi lặng tiếng, hơn nữa toàn thân hầu như không có một chút thương tích nào cả.

Nguyên là Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành sau khi vận công trị thương xong, lão hận gã dạ hành nhân tới tận xương tủy, liền ngấm ngấm vận hết công lực, đột ngột lướt tới định đánh ra một chiêu để báo thù, đồng thời cũng muốn lập công lãnh thưởng trước mặt hoàng đế Càn Long.

Có ngờ đầu thanh kiếm trong tay lão chưa đụng tới địch nhân, đột nhiên cảm thấy một luồng kinh lực vô hình đã phát ra, bởi vì lão quá hấp tấp muốn gã kia phải táng mạng ngay dưới kiếm của mình, nên đã quên vận khí hộ thân, thế là một luồng kinh lực âm thầm mãnh liệt đẩy tới, xuyên qua lực phủ ngũ tạng làm cho đoạn mạch võ tim hự lên một tiếng chết ngay tại chỗ.

Trong lúc gã dạ hành nhân nhấc tay đã giết chết Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành, nên hấn càng đắc ý, tả thủ tiếp tục đưa lên chỉ vào Đặng Tiểu Nhân trầm giọng quát lớn:

- Đến lượt người đó.

Mục kích cái chết thê thảm của Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành trước mắt không khỏi khiến cho những người đứng đó phần nộ, tất cả đang thu thế xông tới.

Đặng Tiểu Nhân không muốn các vị đại nội cận vệ cao thủ phải hy sinh một cách vô ích, chàng vội nhẹ nhàng tung mình đứng chắn trước mặt bọn họ, rồi lớn tiếng nói:

- Xin mời chư vị lui ra sau lược trận, để tại hạ tiếp thủ vài chiêu của hấn.

Đại nội cận vệ cao thủ biết rõ sự lợi hại của chàng nên vội vàng nghe lời lui sang một bên.

Gã dạ hành nhân nhìn lướt qua khắp người chàng một cái, y quyết đánh thẳng nhanh, cánh tay phải lập tức giơ lên đoạn lạnh lùng quát lớn:

- Đặng Tiểu Nhân, giờ này năm sau là ngày giỗ đầu năm của mi đó.

Vừa nói hấn vừa vận chỉ như bay, đột ngột điểm về phía Đặng Tiểu Nhân.

Càn Long hoàng đế và Cung Thân Vương đều là những tay lịch duyệt giang hồ, thấy được sự lợi hại của nó thần sắc đột ngột biến đổi kinh hãi la lên thất thanh:

- Lui ngay, mau...

Nhưng đã trễ, một luồng chỉ phong lẹ như tia chớp đã xẹt tới trước ngực Đặng Tiểu Nhân, muốn tránh cũng không được, coi bộ chàng phải phụt máu phổi thây tại chỗ.

Cung Thân Vương than dài một tiếng, nước mắt ẩn hiện cúi đầu quay lưng ra sau tựa như không muốn chứng kiến cái chết thảm thương của chàng rể quý.

Càn Long hoàng đế và đại nội cao thủ muốn đến cứu viện cũng không được đành phải im lặng đứng nhìn, miệng không ngớt thở dài tỏ ý thương cảm.

Gã dạ hành nhân thấy mình sắp đắc thủ lòng sướng như điên, ung dung cất tiếng cười ngạo nghễ, thanh âm chấn động bốn phương, bay vút thấu tới mây xanh.

Nào ngờ, gã dạ hành nhân chỉ mới cười được một nửa rồi tắt lịm, tựa như bị lưỡi dao sắc cắt ngang, đột nhiên ngưng lại toàn thân phát run cứ mãi thoái lui ra sau kinh hoàng la lên:

- Mi...

Mọi người biết rằng có điều dị thường vội vàng định thần nhìn kỹ chỉ thấy Đặng Tiểu Nhân khí sắc vẫn ung dung nhàn nhã, miệng luôn mỉm cười tư thái vẫn bình thường tựa như không có việc gì xảy ra, người vẫn đứng nguyên chỗ cũ không hề động đậy.

Cần Long hoàng đế và Cung Thân Vương đưa mắt nhìn nhau nghĩ thầm:

- "Xem ra niên kỷ nhỏ như vậy lẽ nào hắn đã được Kim Cương Bất Hoại chi thân?"

Đặng Tiểu Nhân trông thấy gã dạ hành nhân chân tay luống cuống ra vẻ cực kỳ bất an, liền cười ha ha sau đó mới nói với gã:

- Tại sao ta không chết ư? Các hạ cảm thấy kỳ dị phải không? Ta nói cho người biết linh miêu có chín vía còn tại hạ đây có đến mười vía lận trừ phi là ta tự tìm lấy cái chết. Nếu không khắp trong thiên hạ này hầu như không có ai có thể lấy được cái mạng nhỏ bé của ta đâu.

Đặng Tiểu Nhân nói liền một hơi, chợt chàng im lặng bước tới ba bước sắc mặt trầm hẳn lại, đoạn cất tiếng cười lạnh lùng nói tiếp:

- Đến đây mà tại hạ không có lễ vật thì quá ư thất lễ, vừa rồi các hạ tặng ta một chỉ bây giờ ta phải hồi kinh tôn giá một kiếm làm quà, người hãy tiếp chiêu đây.

Nói vừa dứt lời liền thấy tay phải nhẹ nhàng di động, một tiếng ngân sắc lạnh vang lên, thanh Mạc Kiếm đã rút ra khỏi vỏ, luồng ô quang chợt lóe lên, ánh trắng chiếu xuống khiến cho hàn khí bốc lên lạnh người.

Gã dạ hành nhân dĩ nhiên đâu chịu ngồi yên lãnh đòn, vội chiếm lấy tiền cơ, mũi kiếm của gã đột ngột tuôn ra trăm ngàn đóa hoa, chuôi kiếm rung nhẹ, nhanh như chớp uốn éo như con linh xà xía tới yết hầu của Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân cười lạnh một tiếng, không lùi mà cứ tiến tới trước, thanh Mạc Kiếm nhích động một cái lệ như điện xẹt, đoạn cất tiếng nói lớn:

- Các hạ hãy yên tâm.

Trong chớp mắt vô cùng ngắn ngủi, chỉ thấy Mạc Kiếm liên tục chuyển động, một màn lưới kiếm huyền ảo không những đã phong bế trường kiếm của gã dạ hành nhân mà kiếm khí tỏa ra còn điểm tới các huyệt đạo trước ngực ư.

Lúc này thế kiếm của gã đã bị phong tỏa trước mắt dường như có trăm ngàn mũi kiếm điểm tới trước ngực, không biết đâu là thực đâu là hư, lòng không khỏi kinh sợ, toát mồ hôi lạnh. Lúc này hắn mới lãnh ngộ được sự ảo diệu trong kiếm thuật của Đặng Tiểu Nhân, ư đang muốn thu thế biến chiêu, nhưng không kịp nữa rồi.

Gã dạ hành nhân không phụ là kẻ có mang tuyệt kỹ võ công, trong lúc lâm nguy vẫn không loạn, ngửa người ra sau xa hàng mấy trượng thoát khỏi bức màn kiếm ghê rợn kia.

Đặng Tiểu Nhân muốn gã phải xuất hiện nguyên hình, há có thể để cho hắn trốn thoát như vậy. Mặc Kiếm liền giương tới rồi trầm giọng quát vang:

- Người còn định chạy hả?

Mặc Kiếm lấp lánh, kiếm ảnh như núi, kiếm khí tỏa ra lạnh người, nhanh như sao xẹt chớp nhoáng, thoáng chốc đã chụp xuống đỉnh đầu của gã.

Gã dạ hành nhân kinh hồn bạt vía, thấy Mặc Kiếm của Đặng Tiểu Nhân liền hoàn đầy tới vội đề khí hóa chiêu Ngũ Phụng Triều Dương múa kiếm tạo thành một bức tường kiếm khí, hộ vệ trên đỉnh đầu.

Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp quả nhiên biến hóa vô cùng thần quỷ khó lường, thế kiếm của Đặng Tiểu Nhân bất ngờ biến đổi lúc chọc lúc chém, chọt trầm chọt thẳng, nhanh như lốc cuốn mưa sa, tựa như sấm sét giáng xuống đầu gã dạ hành nhân.

Càn Long hoàng đế thấy vậy gật đầu khen ngợi cười nói với Cung Thân Vương:

- Hồ phụ sinh hồ tử, hoàng huynh kén được giai tử, xin chúc mừng, cũng đáng thỏa chí bình sinh rồi.

Cung Thân Vương nét mặt hân hoan vui không kể xiết, vội vàng cúi mình thi lễ nói:

- Đó là nhờ hồng phúc của thánh thượng...

Chính trong lúc này trong trường đấu thay đổi lớn lao, kiếm quang không ngừng lưu chuyển, kiếm khí vẫn tỏa ra rợn người.

Sự việc xảy ra vô cùng đột ngột, chỉ nghe những tiếng kim loại chạm vào nhau chát chúa, Cung Thân Vương vốn tinh mắt vô cùng, cũng chỉ thấy thanh trường kiếm trong tay gã dạ hành nhân chỉ còn là một tia ô quang mờ nhạt, tiếng vang của nó cũng trở nên trầm đục nhỏ dần một cách dị thường.

Những người tại đó vội vàng chú mục nhìn xem không khỏi rung mình ớn lạnh. Chỉ thấy thanh trường kiếm trong tay gã cùng với mảnh khăn đen bịt mặt đã bị kiếm khí mãnh liệt của Đặng Tiểu Nhân cuốn nát thành nhiều mảnh vụn bay là là xuống đất, nhưng không hề làm đứt một sợi tóc nào của gã dạ hành nhân nọ thật là công phu khéo léo hiểm thấy khiến người ta phải vô cùng khâm phục.

Đặng Tiểu Nhân nhìn chằm chằm vào gã mắt không hề chớp, hồi lâu mới cất tiếng cười lớn nói:

- Tại hạ quả nhiên đoán không sai, Giang Thúy Hàn, thật chính là người.

Giang Thúy Hàn nhìn chàng với ánh mắt hiểm độc, đoạn lạnh lùng hét lớn:

- Không sai, chính là ta đây.

Khuôn mặt của Đặng Tiểu Nhân lộ vẻ ngờ vực, chàng hơi ngạc nhiên ngơ ngác hỏi hần:

- Ta với người bình sinh không hề quen biết, cũng không oán không thù, không biết tôn giá tại sao lại mạo nhận là tại hạ, đêm khuya xông vào đại nội âm mưu hành thích thánh giá...

Giang Thúy Hàn cất tiếng cười lạnh lùng cắt ngang lời Đặng Tiểu Nhân, lên giọng bảo:

- Các hạ bất tất truy hỏi lời thôi ta với người lại giao đấu một phen nữa, chỉ cần người đánh ngã được ta, ta sẽ lập tức cáo lui. Xin mời.

Bất ngờ tiếng người ồn áo đèn đuốc sáng trưng, người ngựa vội vàng chạy đến cứu giá đã tụ tập phía ngoài Bích Đồng thư viện.

Càn Long hoàng đế nhìn hai bên so sánh, biết đêm nay Giang Thúy Hàn khó thoát khỏi tay Đặng Tiểu Nhân, vội dặn dò tiểu thái giám ở bên cạnh:

- Truyền chỉ bảo họ phải lui về ngay.

Tiểu thái giám lãnh chỉ phóng đi như bay.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười bảo:

- Kiểm, bắt quả chỉ là các hạ mạo danh Đặng mỗ bất đắc dĩ phải dùng đến, nay chân tướng đã rõ trắng đen, các hạ tự nhiên không cần phải bịt đầu giấu đuôi. Hãy lấy binh khí sở trường của người cầm tay đẩy một trận cho phải lẽ.

Giang Thúy Hàn cười lạnh, trầm giọng:

- Đặng Tiểu Nhân, mi chưa thấy quan tài nên chưa đổ lệ, tự mình chuốc khổ vào mình.

Giang Thúy Hàn nói xong, liền trở tay một cái tinh quang lóe lên trong tay gã đã cầm một thứ binh khí kỳ môn, đó là một cây Khuê Tinh Bút bằng bạc, ngân quang lấp lánh tỏa ra.

Giang Thúy Hàn không nói tiếng nào vung nhẹ cổ tay, ngân quang chớp lên lóa mắt, bút phong rít lên eo éo kinh phong phát ra bức người nhanh như tia chớp điểm tới yết hầu của Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân lách mình tránh chiêu, vòng tay một cái, ô quang chợt lóe lên kèm theo một thanh âm chói tai, Mặc Kiếm đã gác lên Khuê Tinh Bút của Giang Thúy Hàn rồi thuận đà lạnh lẽo trầm xuống đối hướng chém sả vào vai trái của hần. Hai người liều chết giao

đấu đến tận lực thi triển tuyệt học thể bút vững như núi. Đường kiếm nhẹ nhàng linh hoạt, trong khoảnh khắc đã qua ba chiêu.

Càn Long hoàng đế nhìn Giang Thủy Hàn không chớp mắt, một lúc sau mới quay người lại mỉm cười nói với Cung Thân Vương:

- Nếu như ta nhìn không lầm, cái gã Giang Thủy Hàn nhất định là đệ tử đích truyền của Nam bút Tả Tiêu Thiên.

Cung Thân Vương gật đầu đáp:

- Thánh thượng thật anh minh, nhân quang sáng suốt. Nam Bút tái hiện giang hồ, võ lâm từ nay sẽ xảy ra nhiều chuyện.

Đặng Tiểu Nhân giao đấu cùng Giang Thủy Hàn cực kỳ ác liệt không giống như lúc nãy.

Hai người không những dùng chiêu thuật để chiếm lấy tiên cơ, mà còn quyết với nhau bằng nội lực, kiếm bút mỗi khi xuất chiêu đều ẩn chứa một nội lực ngàn cân đè lên, chỉ cần bên nào có chút sơ hở sẽ bị đối phương dùng chân lực trong kiếm và bút phát ra sát thương vô cùng trầm trọng.

Nhưng mà xem bề ngoài thì cơ hội như vô cùng tầm thường, chỉ thấy hai người ngưng thần nhìn nhau hồi lâu mới giao công một chiêu nửa thức, chợt xáp vô rồi lại tách ra ngay, tạo thành thế trận cân bằng.

Kỳ thực đây là một trận đấu liều mạng về công lực, chiêu thuật cơ trí, kinh nghiệm, định lực và phản ứng lễ. Bề ngoài tuy cực kỳ bình thường nhưng bên trong ẩn chứa vô số sát cơ sinh tử chỉ quyết định trong phút chốc.

Hai người cứ trì đấu như vậy hồi lâu vẫn chưa phân thắng bại.

Đột nhiên...

Choang... choang...

Tiếng binh khí va vào nhau vang lên chấn động, ngân quang lóe lên, ngọn Khuê Tinh Bút của Giang Thủy Hàn đã xuất chiêu Diệu Bút Sinh Hoa bức lui Đặng Tiểu Nhân, đoạn cất tiếng cười lạnh lùng thốt lên:

- Kiếm pháp của các hạ bất quá chỉ là thể thôi sao? Thật khiến cho Giang mỗ đây thất vọng vô cùng.

Trưởng toán đại nội cận vệ là Đồ Phi Hồng thấy kiếm pháp của Đặng Tiểu Nhân đã có úy loạn, trong lòng lo lắng nên vội cúi mình thi lễ với Càn Long hoàng đế:

- Kiếm pháp của Đặng Tiểu Nhân đã có ý loạn, nô tài phải ra tiếp ứng cho chàng...

Càn Long hoàng đế lắc đầu lia lịa, lạnh nhạt bảo:

- Bất tất...

Đồ Phi Hồng thoáng kinh ngạc, tỏ vẻ không an tâm nói tiếp:

- Nô tài sợ hấn bị thương...

Càn Long hoàng đế trầm giọng nói:

- Đồ Phi Hồng ngươi biết cái gì? Tiểu tử này cao minh vô cùng. Trí tuệ võ công đều hiếm có trên thiên hạ. Nếu như hấn không quan sát nghiên cứu Thất Thập Nhị Chiêu Khuê Tinh Bút Pháp thì cái đầu của Giang Thủy Hàn e rằng đã bay xuống đất từ lâu rồi.

Cung Thân Vương tuy cũng cực kỳ cao húng, nhưng miệng vẫn nói:

- Thánh thượng, người nói vậy cũng hơi quá lời khen...

Càn Long hoàng đế đã lớn tiếng cười ha hả, giọng nói có vẻ tự phụ:

- Không tin các người hãy nhìn kỹ rồi sẽ rõ.

Lúc này, bảy mươi hai chiêu Khuê Tinh Bút Pháp đã thi triển xong, kiếm chiêu của Đặng Tiểu Nhân đột nhiên biến đổi. Chỉ thấy đơn cước của chàng chột nhấc lên, tả thủ bắt quyết trước ngực, chậm chậm chỉ về phía trước, hữu thủ cầm Mạc Kiếm thuận thế điểm tới trước, đồng thời cất giọng cười lớn:

- Các hạ hãy thử xem uy lực Thu Phong Tảo Diệp Kiếm Pháp của ta ra sao?

Giang Thủy Hàn thấy Mạc Kiếm đã lẽ làng điểm tới, xem ra chẳng có gì độc đáo kỳ dị, không khỏi cảm thấy khinh thường, vẫn ngạo nghễ cất tiếng cười lạnh lùng, giọng nói châm chọc:

- Ha ha ha... Thu Phong Tảo Diệp Kiếm Pháp chẳng qua chỉ có thể thôi sao, hư danh như vậy thật khiến cho người ta buồn cười...

Vừa nói hấn vừa hất xéo tay xuất chiêu Bút Tảo Thiên Quân, ngân quang lấp lánh tỏa ra từ phía lưu chuyển khôn ngớt tựa như một đóa ngân hoa lệ như sao xẹt chụp xuống đỉnh đầu của Đặng Tiểu Nhân.

Chàng mỉm cười, thanh Mạc Kiếm vừa thu vào đã nhanh lẹ đẩy tới rồi thuận đà hất nhẹ lên trên rồi nói lớn:

- Các hạ hãy tiếp đệ nhất chiêu của Thu Phong Tảo Diệp Kiếm Pháp đây.

Chiều này có tên là Thu Phong Vũ Sầu Sát Nhân trong chớp mắt ngăn ngủi ô quang liền tiếp chớp lóe, mũi kiếm rung lên liên hồi, tức khắc hóa thành một lưới kiếm dày đặc, không những bao trùm ngọn Khuê Tinh Bút của Giang Thủy Hàn mà còn chuyển thủ thành công đâm thẳng tới yếu huyệt Cửu Vi trước ngực y.

Lúc này, ngọn Khuê Tinh Bút của Giang Thủy Hàn đã đẩy ra, chợt thấy Mạc Kiếm đâm gần tới trước ngực hóa thành trăm ngàn mũi kiếm, thật giả khó phân. Trong lòng y sợ hãi vô biên, sắc mặt nhợt nhạt, bây giờ gã mới biết sự lợi hại ảo diệu khôn cùng của Thu Phong Tảo Diệp Kiếm Pháp, vội vàng biến nhưng đã không còn kịp nữa.

"Hiểm nguy mới rõ mặt anh tài", Giang Thủy Hàn quả nhiên không hổ danh là đệ tử đích truyền của Nam bút Tả Tiểu Thiên, một cao nhân oai chấn võ lâm giang hồ, thấy nguy mà không loạn, ngực vội rút ra sau hóp bụng, chân đạp xuống đất nhanh như tai chớp, dãn người xuống sát mặt đất, hất ngực ra sau tránh khỏi sát chiêu trong đường tơ kẽ tóc.

Đặng Tiểu Nhân phần chấn tinh thần, Mạc Kiếm vung ra thân hình chàng lao tới nhanh như điện xẹt, chớp lóe đuổi theo không rời bước, đoạn cắt tiếng cười cuồng ngạo nói:

- Các hạ chớ chạy đi nghỉ, hãy đợi đệ nhị chiêu Thu Thủy Thiên Trường Nhất Sắc đến ngay đây.

Kiếm ảnh chớp chồn bao phủ kiếm khí bốc lên cùng với thanh âm của kiếm phong rít lên tựa hồ như sấm nổ bên tai cùng ập xuống đầu Giang Thủy Hàn.

Giang Thủy Hàn kinh hồn lạc phách, thân hình chưa đứng vững đã thấy đối phương xuất chiêu liên hoàn chụp tới trong bụng cực kỳ hoảng sợ, vội vàng xoay tay phóng bút xuất chiêu Vận Bút Phi Tinh, đây là chiêu ảo diệu nhất trong Thất Thập Nhị Chiêu Khuê Tinh Bút Pháp thi triển cực kỳ linh hoạt uy lực vô song, liền thấy một màn ngân quang điểm tới đã lấy thế kiếm hộ vệ thân mình.

Choang... Choang...

Tiếng binh khí chạm nhau nghe đinh tai nhức óc. Đặng Tiểu Nhân đã lợi dụng sức phản chấn tung mình bay lên không trung, đảo người trên không thanh kiếm xoay tít tạo nên một màn kiếm quang đen nhánh, chụp xuống đầu đối phương, khiến hắn vô phương nhận biết mũi kiếm xĩa xuống đầu.

Giang Thủy hàn từ nhỏ đã theo chân Nam bút Tả Tiểu Thiên bôn ba khắp chốn giang hồ, hắn đã hiểu biết rất nhiều về võ công của hầu hết các môn pháp trong chốn võ lâm. Thấy Đặng Tiểu Nhân sử dụng phép Lăng Không Đao Phiền xoay mình lơ lửng trên không đánh xuống vô cùng đặc dị, không biết dựa vào thân pháp kỳ diệu nào, lại thấy một màn

kiếm quang dày đặc ngay cả một giọt mưa cũng không lọt nổi. Thanh thể kinh người, uy lực thật vô biên không sao lường hết.

Giang Thủy Hàn tuy còn trẻ tuổi, nhưng định lực hơn người nhiều bậc, trong lòng cảm thấy sợ hãi kinh hồn, nhưng thần trí chưa hề hoảng loạn, hí lên một tiếng dồn tận lực vào cánh tay múi út cây khuê tinh bút tạo thành vầng ngân quang phong bế đỉnh đầu, đồng thời chặn đứng lưới kiếm lợi hại của địch thủ từ trên không giáng xuống.

Đặng Tiểu Nhân thấy cực kỳ yêu quý thanh Mặc Kiếm, chàng coi nó như sinh mạng của mình, nên không dám chém mạnh xuống cây ngân bút của đối phương. Vội vàng đề khí xuống đan điền, thân hình nhẹ nhàng hạ lạc xuống đất, thu hồi Mặc Kiếm, màn kiếm phủ khắp trời lập tức không thấy đâu nữa.

Một tiếng "hừ" lạnh vang lên, bóng người bay tới lẹ tựa phi tinh thì ra Đặng Tiểu Nhân đã lại lao tới cực kỳ lạnh lẽo. Mặc Kiếm hóa thành một đạo hàn quang hợp nhất với thân ảnh của chàng, kiếm thể nhanh như bão táp, mũi kiếm xuyên thủng màn bút ảnh dày đặc của đối phương.

Giang Thủy Hàn vừa thấy thanh kiếm của Đặng Tiểu Nhân đâm tới nhanh như vậy, vội nắm chặt cán bút trong tay cấp tốc biến chiêu, định dùng bút quét ngang thân kiếm, để cho Mặc Kiếm chấn động bay khỏi tay đối phương, nhưng hăng đâu biết Thu Phong Tảo Diệp Kiếm Pháp chiêu thức kỳ dị biến ảo khôn lường.

Thế bút của gã tuy kín đáo vô song, một giọt mưa chưa chắc đã lọt qua, nhưng cũng đành chịu bất lực không ngăn nổi mũi kiếm của Đặng Tiểu Nhân.

Y chỉ cảm thấy một làn ô quang lấp lánh trước mắt, thanh Mặc Kiếm đen tuyền của Đặng Tiểu Nhân đã lẹ như tia chớp phá vỡ bức màn bút phong vững như bàn thạch bao quanh mình y rồi thừa thế đâm sâu xuống.

Ret...

Tiếp đó Giang Thủy Hàn chợt cảm thấy lạnh ở da, một mảng y phục đã bị Mặc Kiếm chém trúng, miếng vải rách ra rơi xuống đất.

Giang Thủy Hàn cực kỳ hoảng sợ, sắc mặt biến đổi, đột ngột cất tiếng hú dài tung mình nhảy lẹ ra sau.

Đặng Tiểu Nhân bất ngờ xoay người hạ thấp thân hình xuống, bước chân vừa chạm đất lấy tay thủ thanh Mặc Kiếm, đôi mắt hàm uy thần thái cực kỳ ung dung, chỉ tay vào mặt Giang Thủy Hàn cười to rồi bảo hân:

- Các hạ bất tất phải gọi quỷ hù ma tiếp viện, người còn phải chuẩn bị tinh thần tiếp đệ tam chiêu Thu Phong Tảo Diệp Văn Lộ của ta. Hãy xem kiểm...

Thanh âm chưa dứt, Mặc Kiếm đã đẩy tới thoát nhìn có vẻ vô cùng chậm chạp, kỳ thực lại cực kỳ thần tốc.

Ô quang bay tới không một tiếng động, chẳng có gì là ghê gớm kinh người cả.

Các đại nội cận vệ cao thủ đứng đó ai cũng đều nghi ngờ nét mặt kinh dị không thốt nên lời, hầu như cùng một lúc đưa mắt liếc nhìn Càn Long và Cung Thần Vương.

Chỉ thấy Cung Thần Vương và Càn Long hoàng đế đột ngột im lặng, nụ cười tắt hẳn trên môi, thần thái trầm trọng, chú mục nhìn kỹ cơ hồ như cực kỳ bất an.

Chính trong lúc này trong không gian tĩnh mịch của đêm khuya vang lên tiếng cười cuồng ngạo của Giang Thủy Hàn.

Mọi người định thần nhìn kỹ chỉ thấy ngân bút của Giang Thủy Hàn vung lên, đôi mày của y từ từ giãn ra chỉ vào Đặng Tiểu Nhân quát lớn:

- Các hạ lấy hư oai lừa người lại còn ngông cuồng dọa nạt thế nhân. Thu Phong Tảo Diệp Văn Lộ xem ra chỉ là trò đùa...

Thình lình, thần sắc của gã đột nhiên biến đổi, thanh âm tắt lịm giữa chừng như bị lưỡi dao sắc chém ngang.

Đồng thời mũi kiếm của Đặng Tiểu Nhân bất ngờ bắn ra ba đạo ô quang nhỏ như sợi tơ lẹ như điện xẹt, sao băng xếp thành hàng chữ "Phẩm" điểm tới trước ngực Giang Thủy Hàn, cho dù có nhãn quan tinh nhạy hơn người cũng không tài nào nhìn rõ.

Giang Thủy Hàn muốn tránh cũng không được, sắc mặt y xám ngắt như xác chết, thò dài một tiếng nhắm mắt chờ chết.

Ngay trong tích tắc cực kỳ ngắn ngủi này, một bóng người lướt tới lẹ như sao băng bay xuống đứng ngay trước mặt Giang Thủy Hàn.

Sự việc xảy ra quá ư đường đột, lại thêm thân pháp của người mới đến cực nhanh. Trước mắt Đặng Tiểu Nhân chột hoa lên, còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra thì đã nghe:

"Á"

Tiếng gào thảm thiết vang lên như muốn xé rách màng nhĩ. Thanh âm dội lại hồi lâu chưa dứt, khiến cho người ta phải kinh hoàng tóc gáy dựng đứng cả lên.

Đặng Tiểu Nhân kinh hãi tim đập dồn dập, chàng vội trấn tĩnh định thần nhìn lại chỉ thấy một lão già hình dung cổ quái, tuổi trạc thất tuần chân mang giày cỏ, mình bận áo vải thô, tóc mai bạc trắng phất phơ lay động, giữa ngực bị Mặc Kiếm xuyên thủng té ngồi dưới đất, đang mở to đôi mắt sững sờ nhìn chàng, trong khóe mắt hiện lên vẻ kinh dị hoang mang cực độ.

Còn Giang Thủy Hàn tựa như con hoàng tước lạnh lợi không biết biến đi đường nào.

Sự tình biến hóa đột ngột như vậy cũng khiến cho những người hiện diện tại đó ngơ ngẩn mất hồn.

Một bầu không khí trầm mặc bao trùm. Không khí xung quanh dường như đặc cứng lại.

Hơi thở dồn dập cuồng loạn của lão già đã khiến cho Đặng Tiểu Nhân chột tỉnh, mắt chàng rơm rớm lệ, nét mặt vô cùng bi thương, vội vàng rút kiếm vào vỏ, bước nhanh lên trước lấy từ trong mình ra một viên Thái Ất Đại Hoàn Đon bỏ vào miệng lão nhân nọ, đưa mắt nhìn lão với vẻ áy náy không yên, miệng lẩm bẩm thốt lên:

- Lão nhân gia, ta...

Lão nhân cổ quái nọ im lặng, đưa mắt nhìn chàng lắc đầu, không chịu uống thuốc, hồi lâu mới mỉm cười, ánh mắt chiếu ra những tia nhìn kỳ lạ, rồi chậm chạp hỏi chàng:

- Tiểu tử, Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp là...

Đặng Tiểu Nhân hơi ngạc nhiên nhưng cũng cất giọng đáp:

- Gia phụ.

Lão nhân cổ quái nọ khẽ gật đầu nói tiếp:

- Ừ xem ra ngươi giống hệt Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp năm xưa.

Đặng Tiểu Nhân định nói điều gì, nhưng lão nhân cổ quái nọ đã cướp lời chàng nói tiếp:

- Năm xưa, lão hủ không chịu nghe lời giang hồ truyền ngôn tự đi truy tìm khắp nơi, cưỡng bức lệnh tôn tử võ luận kiếm, khổ chiến suốt đêm vẫn chưa phân được thắng bại. Lúc đó lão hủ ngộ nhận cho rằng Thu Phong Tảo Diệp Kiếm Pháp của lệnh tôn danh chấn thiên hạ chỉ là hư danh mà thôi. Hôm nay được mục kích tận mắt, mới biết mình quá sai lầm. Hóa ra lệnh tôn không dụng tâm, đáng tiếc là...

Đặng Tiểu Nhân nhìn lão nhân cổ quái, nét mặt lộ vẻ nghi ngờ không hiểu hỏi lại:

- Ý của lão nhân gia là...

Lão nhân thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Bây giờ thì ta đã minh bạch rồi, chỉ đáng tiếc là minh bạch quá trễ. Đến lúc lưỡi kiếm của người xuyên thấu vào tim, lão hủ ta mới chợt tỉnh ngộ thì ra lúc đó lệnh tôn xuất thủ, thủy chung vẫn chưa tận dụng toàn lực mà còn...

Hơi thở của lão nhân càng gấp gáp hơn, giọng trở nên nhỏ hẳn lại:

- Bởi vì lệnh tôn biết rõ cá tính của lão hủ, nếu bị thua dù chỉ một chiêu, lão đây sẽ tự tận trước mặt người. Lệnh tôn khí độ cao nhã bụng dạ nhân từ, xử sự với phong độ người quân tử, nhưng lại không ngờ rằng lòng nhân của người đã khiến ta phải rước cái họa sát thân như hôm nay. Ôi, lẽ nào đây là ý trời.

Đặng Tiểu Nhân càng không hiểu, giọng chàng có vẻ lo lắng:

- Lão nhân gia nói...

Lão nhân cố quái ngửa mặt lên trời, nói tiếp giọng buồn rầu:

- Lão hủ đã khổ công tu luyện công lực đã tăng tiến rất nhiều so với năm xưa, giá như lúc đó lệnh tôn hạ thủ không lưu tình, khiến cho ta không có thái độ khinh thường đối với Thu Phong Tảo Diệp Kiếm Pháp. Nếu như vậy lão hủ sẽ tự nhận biết thì đâu có thể bị lưỡi kiếm xuyên tâm...

Hai dòng lệ từ trong khóe mắt chàng từ từ nhỏ xuống giọng nói cực kỳ đau khổ:

- Lão nhân gia, ta không phải...

Lão nhân cố quái lau sạch nước mắt cho chàng, rồi lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt của chàng, một lúc sau mới thở dài một tiếng, đoạn từ từ bảo chàng:

- Ôi lão hủ bây giờ mới thấu triệt, tập vô trước tiên cần phải tu tâm dưỡng tính, một người tâm địa quang minh, lòng dạ nhân hậu võ công mới có thể làm kinh thiên động địa, khiếp sợ quỷ thần, nhân giả vô địch. Quả nhiên không sai, đem Giang Thủy Hàn mà so sánh với người thật là một trời một vực, hóa ra tâm tư bao nhiêu năm của chúng ta thật là uổng phí.

Lão nhân nói đến đây đã gần như kiệt sức, mồ hôi đổ ra như mưa, mắt gần như lạc thần, hơi thở thoi thóp tựa như ngọn đèn cạn dầu lụi dần lụi dần.

Đặng Tiểu Nhân cực kỳ lo lắng, vội vàng giơ tay lắc ông lão miệng lớn tiếng gọi:

- Lão nhân gia, người hãy mau tỉnh lại mau tỉnh lại...

Thời gian cạn một chén trà, lão nhân cổ quái đột nhiên hồi tỉnh lại, sắc mặt đột nhiên hồng hào trở lại, hai mắt sáng rực, hoàn toàn không giống như một kẻ thụ thương trầm trọng sắp chết.

Đặng Tiểu Nhân trong lòng càng bối rối hơn, bởi vì chàng biết đây là sự hồi tỉnh tạm thời để trở thành người thiên cổ trong chốc lát.

Lão nhân cổ quái khẽ mỉm cười yếu ớt nói tiếp:

- Người sắp chết, lời nói thường là điều thiện. Hài tử, lão hủ tuy táng mạng dưới lưỡi Mặc Kiếm của ngươi, nhưng lão hủ không hề oán hận mà trái lại còn thích ngươi...

Đặng Tiểu Nhân nghe lão nhân nói vậy trong lòng càng đau khổ hơn, không biết nói gì để an ủi lão, bèn hạ giọng nức nở:

- Lão nhân gia...

Lão nhân gắng gượng mỉm cười, vội ngắt lời chàng:

- Nghe ta nói đây. Bất cứ loại võ công nào cũng đều có khuyết điểm và chỗ sơ hở của nó, nếu như ngươi không tìm thấy khuyết điểm và sơ hở của nó, mà để cho đối phương lợi dụng vậy thì ngươi sẽ nhất định bị thất bại.

Đặng Tiểu Nhân thoáng vẻ kinh ngạc, biết rằng lão nhân này sẽ có những kiến giải phi thường, nên không dám nói xen vào, vội vàng ngưng thần im lặng lắng nghe.

Lão nhân nói tiếp:

- Lão hủ nói ra có lẽ ngươi không được vui, ngay cả lệnh tôn cũng vậy. Thu Phong Tảo Diệp Kiếm Pháp vô địch thiên hạ, cũng có kẽ hở và khuyết điểm chẳng qua là không có người nào cao minh hơn nhận ra nó mà thôi.

Đặng Tiểu Nhân tỏ vẻ nghi ngờ đưa mắt nhìn lão nhân không dám tin đó là sự thật.

Liền nghe Càn Long hoàng đế cất tiếng cười lớn chỉ vào lão nhân rồi nói:

- Không sai, từ trước đến nay chưa có người nào cao minh hơn Chu đại hiệp để có thể nhìn ra khuyết điểm và sơ hở trong Thu Phong Tảo Diệp Kiếm Pháp của người, nhưng hiện tại đã có rồi. Song lão nhân gia lấy thân thử kiếm, nên phải trả giá hơi đắt đấy.

Lão nhân cổ quái đưa mắt nhìn Càn Long hoàng đế không chớp, trong mắt ánh lên những tia nhìn lạ lùng tiếp đó mỉm cười nói:

- Chân mệnh thiên tử quả nhiên trí tuệ vô lường, đúng vậy trong phút chốc lão hủ bị mũi kiếm xuyên tâm, lão đã thấy được khuyết điểm và kẽ hở của Thu Phong Tảo Diệp Kiếm Pháp...

Nói đến đây, lão nhân chợt dừng lại nụ cười tắt lịm trên môi, buồn rầu thở dài sắc mặt cực kỳ sầu thảm nói tiếp:

- Ta đã nhìn ra nhưng mà nhìn ra quá muộn...

Hơi thở của lão nhân đã trở nên cuồng loạn hơn, biết mình không còn sống được bao nữa, vội níu tay phải của Đặng Tiểu Nhân nghiêm mặt bảo chàng:

- Hài tử, ta gặp người đây ắt là có duyên mau ghé sát tai lại đây để lão hủ chỉ điểm cho ngươi.

Đặng Tiểu Nhân đang lúc tâm hoảng ý loạn, chân tay luống cuống không biết làm sao cho phải.

Lão nhân nọ chợt trầm sắc mặt, lạnh lùng quát nhỏ:

- Hài tử, lẽ nào ngươi để lão hủ ân hận suốt đời sao?

Đặng Tiểu Nhân còn đang lúng túng chưa quyết đã nghe Cung Thân Vương trầm giọng nạt lớn:

- Tiểu Nhân, lão nhân gia đã có lòng thành toàn cho ngươi. Sao chưa mau mau kề tai lắng nghe, còn đợi đến khi nào nữa?

Đặng Tiểu Nhân nghe vậy trong lòng rung động, vội vàng kề sát tai lại nghe.

Liền thấy lão nhân nọ mở miệng thì thầm, còn Đặng Tiểu Nhân cung kính lắng nghe lời chỉ giáo.

Đặng Tiểu Nhân vốn được thiên phú dị bẩm căn cốt đặc dị, chỉ trong nháy mắt đã lĩnh hội được toàn tâm toàn ý.

Lão nhân cổ quái mỉm cười tỏ vẻ hài lòng, gật đầu bảo:

- Hài tử dễ dạy, Thu Phong Tảo Diệp Kiếm Pháp vô địch thiên hạ của ngươi từ giờ về sau mới thật sự vô địch thiên hạ...

Đặng Tiểu Nhân quỳ mọp xuống đất, giọng cực kỳ cung kính:

- Đa tạ lão nhân gia đã thành toàn, xin nhận nơi tại hạ một lạy...

Đặng Tiểu Nhân nói xong, khi ngược mắt lên nhìn không nén nổi xót xa thương cảm, hóa ra lão nhân cổ quái nọ đã ngậm cười về nơi chín suối.

Cung Thân Vương bước tới trước đỡ Đặng Tiểu Nhân, nói nhỏ vào tai chàng:

- Người chết không thể sống lại được. Hiền tể bất tất phải bi thương như thế, việc tống táng cũng không phải lo.

Đặng Tiểu Nhân nhìn thi thể của lão nhân thương cảm không nói lên lời, ngẩng đầu nói với Cung Thân Vương:

- Cái này...

Cung Thân Vương an ủi chàng:

- Thi thể của lão nhân gia sẽ có người an bài thay cho người. Thôi đi mau, hoàng thượng đang đợi gặp người trong Bích Đồng thư viện.

Đặng Tiểu Nhân khẽ gật đầu, đoạn cởi chiếc ngân sam đang mặc trên mình phủ lên thân hình lão nhân nọ.

Trong Bích Đồng thư viện ánh đèn chiếu sáng rõ như ban ngày.

Phía trong chỉ có ba người, Càn Long hoàng đế, Cung Thân Vương và Đặng Tiểu Nhân. Ngay cả tên tiểu thái giám thân cận luôn theo sát người cũng bị Càn Long hoàng đế đuổi ra ngoài.

Càn Long hoàng đế ngồi phía trên cao, Cung Thân Vương ngồi bên cạnh còn Đặng Tiểu Nhân đứng ở phía dưới.

Điều quái lạ là không ai nói với nhau một lời, một lúc lâu cũng chưa thấy ai mở miệng khai khẩu.

Cung Thân Vương không chịu được nữa, nhấp nhồm không yên thái độ cực kỳ lo lắng.

Đặng Tiểu Nhân vẫn bình chân như vại, thần thái ung dung tự tại đứng sừng sững tại chỗ không hề động đậy.

Càn Long hoàng đế chột cau đôi mày sắc diện trầm hẳn lại, mặt đã lộ vẻ bức bối, đưa mắt nhìn Đặng Tiểu Nhân đoạn lạnh lùng cất tiếng:

- Người há không biết quan hệ giữa phụ thân người và trẫm sao?

Đặng Tiểu Nhân khẽ gật đầu nói lớn:

- Biết.

Càn Long hoàng đế càng tỏ vẻ không vui, trầm giọng bảo:

- Luận công, trẫm là đương kim hoàng đế. Luận tư, trẫm là trưởng bối của ngươi. Lễ nào không xứng để ngươi quỳ xuống khấu đầu bái tạ một lạy sao?

Cung Thân Vương sợ Đặng Tiểu Nhân làm cho thánh thượng nổi cơn thịnh nộ, liền đưa mắt ra hiệu cho chàng.

Đặng Tiểu Nhân giả như không thấy, chàng vội thôi cười, nghiêm mặt đáp:

- Người và gia phụ kết nghĩa kim bằng, tình đồng như thủ túc, đương nhiên không thể không biết thân phận của cha con ta. Người ngồi ở trước long ấn khiến cho tại hạ không tiện làm lễ bái kiến quân thân vua tôi.

Cung Thân Vương vô cùng kinh hãi, đột ngột đứng dậy chỉ vào Đặng Tiểu Nhân trầm giọng quát:

- Ngươi...

Càn Long hoàng đế cắt ngang lời ông, mắt đăm đăm nhìn Đặng Tiểu Nhân không chớp, thấy chàng thần thái vẫn tự nhiên, nét mặt không hề sợ sệt. Lòng vị hoàng đế chợt nhói đau, nhưng mà hắn nói như vậy cũng hợp tình hợp lý, con thịnh nộ trong lòng ông đột nhiên tan biến, trở thành một cảm giác vui mừng nhưng vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng bảo:

- Ý ngươi muốn thế nào?

Đặng Tiểu Nhân hơi cúi người xuống mỉm cười đáp:

- Nếu như người có thể ngồi qua một bên tại hạ sẽ tự lấy gia lễ mà tương kiến.

Càn Long hoàng đế không nói một tiếng bước xuống ngồi qua một bên lặng thinh nhìn Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân nhìn Càn Long hoàng đế, nét mặt chàng vô cùng hân hoan, liền quỳ ngay xuống cúi đầu cao giọng hô to:

- Tiểu diệt Đặng Tiểu Nhân khấu đầu cung thỉnh thúc phụ kim an.

Càn Long hoàng đế đứng dậy bước tới trước giơ hai tay đỡ chàng dậy, lòng vui sướng cất tiếng cười ha hả nói:

- Quả là hổ phụ sinh hổ tử, phượng hoàng không kêu tiếng bao giờ, Hoàng huynh, xem ra hài tử này còn tiến xa hơn không có hạn lượng.

Đến đây Cung Thân Vương mới yên tâm đoạn cất giọng nói:

- Thánh thượng quá khen, đó là phúc khí của hần thôi.

Càn Long hoàng đế khoát tay ra hiệu cho hai người ngồi xuống đoạn cười bảo:

- Ngồi ngồi ngồi đi không có ngoại nhân bắt tất phải câu nệ lễ vua tôi, chúng ta cứ nói chuyện thoải mái.

Ba người an vui xong Càn Long hoàng đế hỏi thăm Đặng Tiểu Nhân về thời niên thiếu, chàng luyện võ ra sao rồi đến tình hình gần đây của Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp thân phụ của chàng, với vẻ vô cùng thân thương như người một nhà. Đặng Tiểu Nhân cũng thực tình kể hết chuyện mình được Tây Bắc Đồ Vương Nguyễn Đại Thành truyền thụ cho tuyệt kỹ đồ bác như thế nào chuyện tình cảm với Mai Đông Ni, Hàng Tố, Lãnh Nguyệt My luôn cả chuyện Thiên Kiều Bát Quái truyền thụ võ công cho mình, thuật lại một lượt cho Càn Long hoàng đế nghe.

Càn Long nghe xong nhẹ nhàng thở dài một tiếng im lặng không nói, lúc sau mới từ từ cất tiếng:

- Chà, chẳng lẽ hiền chí cũng không biết lệnh tôn hạ lạc nơi nào ư?

Sắc mặt Đặng Tiểu Nhân âu sầu giọng chàng buồn buồn:

- Tiểu đệ đến thành Bắc Kinh chuyến này, mục đích cũng chính là muốn dò la xem gia phụ hiền nay lạc nơi nào? Không ngờ rằng đã hơn nửa năm trôi qua mà vẫn bật vô âm tín.

Càn Long chú mục nhìn Đặng Tiểu Nhân giọng cực kỳ thương cảm:

- Minh huynh của ta nghĩa bạc như mây trời, người sở dĩ quy ẩn tuyền lâm có thể là hoàn toàn vì ta, uống phí đi những ngày tháng oanh liệt của người.

Càn Long kích động đưa mắt nhìn chàng giọng đượm vẻ thất vọng nói với Đặng Tiểu Nhân:

- Hài tử, người đã tự biết thân thế vô cùng đặc biệt của mình không chịu lấy lễ vua tôi tương kiến cùng ta tự nhiên càng không thể làm quan tại triều, cùng hưởng vinh hoa phú quý khiến cho cái ân tình của thúc thúc đối với cha người, thúc thúc ta đây không cách nào báo ân hồi đáp...

Cung Thân Vương thấy tình hình xoay chuyển như vậy bèn thừa cơ nói xen vào:

- Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp võ công siêu quần trí rộng như biển mà rửa tay gác kiếm, không chịu hiện thân trong đó là có thâm ý, hiện nay giang hồ võ lâm dường như phẳng lặng yên ổn nhưng kỳ thực phong ba bão táp sắp nổi lên, điềm loạn đã xuất hiện. Chu đại hiệp vốn tính nhân từ luôn lo lắng cho thiên hạ bình yên tất nhiên không chịu ngồi nhìn,

có lẽ ngày tương kiến giữa hai cha con đã không còn lâu nữa đâu, thánh thượng hà tất phải tỏ ra bất an về chuyện này.

Càn Long đổi buồn thành vui liên tục gật đầu bảo:

- Hoàng huynh nói vậy chí phải, nhưng mà...

Đặng Tiểu Nhân thấy Càn Long thật tình cảm thương bèn buột miệng nói:

- Thúc phụ đại đức bao trùm thiên hạ, ân điển ban khắp muôn dân, tiểu đệ tuy mang thân thể đặc biệt không thể làm quan hộ giá người nơi chốn kinh đô, nhưng vì thiên hạ muôn dân thúc phụ một khi gọi đến tiểu đệ cũng không dám chối từ.

Càn Long vui vẻ cười ha hả bảo:

- Hiền chí nói thực chứ?

Đặng Tiểu Nhân chau đôi mày kiếm không đáp mà hỏi lại:

- Thúc phụ chẳng lẽ lại không tin?

Càn Long thấy Đặng Tiểu Nhân đỏ mặt tức giận càng cố ý chọc chàng nên mỉm cười mà không hề trả lời.

Đặng Tiểu Nhân quả nhiên bị trúng kế nghiêm giọng nói:

- Tiểu đệ được biết Giang Thủy Hàn đang đem xông vào đại nội ý muốn mưu thích thánh giá, tiểu đệ trong lòng lo lắng không yên liền cùng nhạc phụ học tốc chạy đến đây cứu giá, đây chẳng phải là...

Càn Long vui mừng khôn xiết nói với Đặng Tiểu Nhân:

- Tiểu Nhân xem cái bộ dạng của ngươi hấp tấp thành thật, đừng luống cuống thế thúc thúc đùa với ngươi một chút cho vui đó thôi! Ha ha ha...

Vừa nhắc tới Giang Thủy Hàn, chuyện của ba người liền chuyển sang bàn luận về sự đồ Nam Bút Tà Tiêu Thiên.

- o O o -